

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 3

Năm học mới đã bắt đầu. Đồng phục của trường cấp III Tỉnh Thành như sau, con trai mặc quần dài màu cà phê, con gái mặc váy jupe màu cà phê, cùng với áo sơ mi trắng, cặp sách vải màu xanh lam. Nhà trường phân lớp dựa theo một câu về thuận miệng nghe rất oách: “Trung, hiếu, nhân, ái, tín, nghĩa, hòa, bình, lễ.”

Trừ đi mấy đứa chạy sang học trường nữ trung Chương Hóa, đám học sinh cũ lên thẳng từ lớp 9A Mỹ thuật của trường cấp II Tỉnh Thành chúng tôi đều cảm thấy việc tiếp tục học cùng một mái trường cũng khá bình thường, không hề có ảo giác rằng mình đột nhiên biến thành người lớn. Huống chi thầy chủ nhiệm lớp Trung chúng tôi vẫn là thầy Lại, thật đúng là chẳng có gì mới mẻ hết cả.

Thẩm Giai Nghi, Hoàng Như Quân và Dương Trạch Vu chọn khối Xã hội, được xếp vào cùng một lớp, lớp Hòa.

Những người còn lại gần như đều chọn học khối Tự nhiên, lần lượt được xếp vào hai lớp Trung, Hiếu, nhưng hai lớp chỉ cách nhau có một bức tường, thầy cô giáo cũng gần như giống nhau, vì vậy, chúng tôi quây phá tưng bừng chẳng khác hồi cấp II là mấy.

Tôi và A Hòa lại tiếp tục cùng lớp, triển khai một trận đấu thảm liệt trên mặt trận tình yêu kéo dài suốt ba năm.

A Hòa là một thằng bạn rất được, nhưng khi làm tình địch, nó lại khiến tôi bối rối.

Nếu có thể được, tôi rất rất không muốn căm ghét A Hòa.

Nếu bạn căm ghét tình địch của mình, có nghĩa là ngoài căm ghét hấn ta, bạn chẳng thể làm điều gì khác. Điều này chỉ chứng minh bạn thua kém hấn về mọi mặt, không biết phải làm sao, đành đối địch với hấn trên phương diện cảm xúc.

Vì vậy tôi vẫn luôn duy trì quan hệ cực kỳ hữu hảo với A Hòa, đối đãi cực kỳ chân

thành. Chỉ là trong trận chiến ái tình quyết phân thắng bại, chúng tôi đều chưa từng buông tay.

Thật đúng là, vô cùng vô cùng gian khổ!

Nhiều năm sau, A Hòa ngồi đối diện tôi trong quán trà bên cạnh Ủy ban huyện Chương Hóa, nghe tôi kể lại những chuyện đã qua.

“Kha Đăng, nếu từ hồi đó cậu đã rất yêu Thẩm Giai Nghi rồi, tại sao vẫn còn yêu cả Lý Tiểu Hoa nữa?” A Hòa tỏ ra không đồng tình với tôi, có thể nói cậu ta là một kẻ theo trào lưu chính thống trong tình yêu.

“Thế thì có vấn đề gì? Một lúc yêu hai cô gái có gì lạ đâu chứ? Nhiều đứa con gái cũng thường vừa yêu Lưu Đức Hoa vừa yêu Trương Học Hữu mà!” Tôi thành thật trả lời, giọng tỉnh khô.

Tránh né tình cảm mới là chuyện bất bình thường nhất.

Nếu ở tận sâu nơi đáy lòng, không thể cảm nhận được tâm hồn mình hướng về đâu, tình cảm ấy mới là tàn khuyết.

Thực sự nhận thức được tình cảm... tình cảm độc nhất vô nhị của mình, chuyện xảy ra tiếp sau mới có sự khác biệt giữa “người lớn sành đời” và “nhãi con bất chấp.” Đối với tôi thì là như thế.

“Ở đâu ra cái kiểu ấy chứ? Có ai giống cậu đâu?” A Hòa dờ khóc dờ cười.

“Tớ biết làm gì được, yêu thì tức là yêu thôi.” Tôi nhìn đám bọt nổi trong cốc trà sữa.

Đúng thế, yêu thì tức là yêu thôi...

Đó là cái thời trẻ trâu, thế lực dồi dào, nhiều đến mức dùng mãi không hết.

Trường Tinh Thành vừa tan học, tôi liền đá vào cái xe đạp của Hứa Bác Thuần, rú

nó cùng vượt qua cầu Trung Hoa dốc đến phát sợ, phóng tới cổng trường nữ trung Chương Hóa “dự lễ tan học”. Ngày lại qua ngày, ngày lại qua ngày.

Trước cổng trường, hai cái xe đạp.

Hai thằng ngốc lưng đầm đìa mồ hôi, không đếm xỉa gì đến ánh nhìn chòng chọc của giám thị trường nữ trung Chương Hóa.

“Vừa rồi bọn mình vượt mấy cái đèn đỏ ấy nhỉ?”

“Hai cái? Hay là ba cái?”

“Này, cứ vậy thế nào cũng có ngày tai nạn. Đến bao giờ mày mới bỏ được Lý Tiểu Hoa thế?” Hứa Bác Thuần thở hổn hển, khiến tật nói lắp của nó càng nghiêm trọng hơn.

“Không bao giờ.” Tôi thở không ra hơi, hai chân vẫn run bần bật, “mày chỉ cần chú ý đến Lý Hiểu Thanh của mày là được rồi, tao ngắm Lý Tiểu Hoa của tao.”

“Tao đâu có muốn làm thế này chứ, mệt bỏ mẹ, sau này mày tự đi một mình đi, tao xin kiếu.” Hứa Bác Thuần lắc lắc đầu, bàn tay run bần bật trên ghi động xe đạp.

“Tình yêu là phải hành động tập thể, vậy mới sục sôi nhiệt huyết. Tin tao đi, tình yêu đầy nhiệt huyết kiểu này thế nào cũng có ngày thành mốt đấy!” Tôi giơ ngón tay cái lên, nhìn Lý Tiểu Hoa xếp hàng đi ra khỏi cổng trường.

Lý Tiểu Hoa liếc mắt nhìn tôi một cái mà như nhìn không khí, nét mặt chẳng có lấy một chút cảm xúc nào.

“...” Tôi nhìn theo Lý Tiểu Hoa đi mỗi lúc một xa.

Lúc nào cô cũng phớt lờ sự tồn tại của tôi như thế, cứ cúi gầm mặt đi về, thậm chí còn chẳng chào hỏi lấy một tiếng.

Tôi bị ghét rồi sao? Lý Tiểu Hoa cảm thấy cái kiểu lặng lẽ trồng cây si này của tôi rất trẻ con rất ngốc nghếch sao? Vừa nghĩ đến khả năng này, tôi liền toát hết cả mồ hôi hột từ trong ra ngoài.

“Hãy nghiêm túc nghĩ đến việc từ bỏ đi.” Hứa Bác Thuần thở dài, đá vào xe đạp tôi một cái.

“Không. Tao đây một khi đã bền bỉ cố gắng ấy à, chính bản thân tao còn thấy sợ nữa đấy!” Tôi nghiến răng.

Dưới ánh tà dương cô tịch của thành phố, chúng tôi đạp xe rời đi, nói chuyện câu được câu chăng.

“Kha Đăng. Tao mới nghe người ta kể chuyện này, tốt nhất mày nên hít thở sâu mấy cái đi.” Hứa Bác Thuần đột nhiên dừng lại.

“Hít thở sâu cái quái gì, kể thì kể nhanh lên.” Tôi chau mày.

“Mấy hôm trước tao gặp Lý Hiểu Thanh, bạn ấy nói Lý Tiểu Hoa đã đổi tên rồi.” Nó nhìn tôi.

“Đổi tên?” Mặt tôi tái mét.

“Đổi thành Lý Tư Nghi. Tư trong tư sắc, Nghi trong Thẩm Giai Nghi ấy. Bảo trọng nhé, đổi tên mới chỉ là sự khởi đầu thôi!” Hứa Bác Thuần vẫy tay, rẽ vào ngõ nhà nó.

Tôi ngần ngừ đạp xe về nhà, tuy không đến nỗi quá kinh ngạc, nhưng trong lòng thấy rất khó chịu.

Cái tên Lý Tiểu Hoa này đã khiến tôi cười không biết bao nhiêu lần, nói cho cùng, thì đúng là cũng quá đơn giản đi, đến nỗi cuốn sách tham khảo nào cũng đều đầy rẫy những cái tên kiểu thế: Tiểu Minh, Tiểu Hoa, Tiểu Mỹ... khiến Lý Tiểu Hoa hết sức buồn bực, cô từng nghiêm nghị cảnh cáo tôi không được lấy tên cô ra làm trò cười, khiến tôi phải nhịn mãi.

Giờ Lý Tiểu Hoa rốt cuộc cũng đổi tên, hết sức hợp lý thôi. Nhưng tôi lại cảm thấy thực không ổn.

“Đổi tên là sự khởi đầu, sau đó hoàn toàn biến mất trong cuộc đời đó phải không?” Tôi không ngừng gào hét trên phố, mãi đến khi khản giọng mới về nhà.

Sau đấy, tôi viết một tấm thiệp, đè nén lòng tự tôn cao quý của mình xuống, khổ sở nằn nì cái bọn được gọi là “các bạn ấy” đã từng mượn danh tình bạn để hãm hại tôi, nay cũng học trường nữ trung Chương Hóa, nhờ bọn họ chuyển tấm thiệp cho “Lý Tư Nghi” đang lờ tôi đi như không khí kia. Hai hôm sau kết quả trả về là, Lý Tư Nghi hờ hững đọc xong tấm thiệp rồi xé nát trước mặt bọn họ, lại còn nổi cáu.

“Cậu ấy nói, sau này cậu làm ơn đừng viết thứ đó nữa!” Bọn họ nói.

Mấy ngày liền, tôi thần thờ ngơ ngẩn như cái xác không hồn ở trường.

Thế này là thế nào, những ký ức trước đây chẳng lẽ đều là ảo ảnh do bọn người ngoài hành tinh bắt tôi đi rồi dùng máy móc quái đản của chúng nó nhồi nhét vào đầu tôi chắc? Sao đột nhiên lại phủ nhận sạch trơn như thế?

Chẳng còn tâm trạng đâu mà đến trồng cây si trước cổng trường nữ trung Chương Hóa nữa, sau giờ học, tôi chỉ ngồi trong lớp đợi đến lượt xem Tập san Thiếu niên số mới nhất, hoặc không thì ngắm nghía những tấm thẻ in hình cầu thủ giải NBA mà bọn bạn cùng lớp sưu tầm với Hứa Bác Thuần, cả linh hồn tôi như trống rỗng. Hình như cũng bị ảnh hưởng bởi tâm trạng tiêu cực của tôi, Hứa Bác Thuần dần dần ngưng theo đuổi Lý Hiểu Thanh học bên trường nữ trung Chương Hóa.

Có khi tan học, tôi và Hứa Bác Thuần sẽ đến sân nhà Hứa Chí Chương lập đội đánh bóng rổ. Hai thằng bọn tôi đều chơi rất lỏm, vì vậy toàn là chúng tôi đơn đả độc đấu (khi một trong hai chúng tôi có bóng, những người khác hoàn toàn không muốn nhúng tay vào cuộc đối đầu của hai kẻ cực kỳ vụng về này), đánh bóng đến khi cả người mỏi như chẳng còn sức đâu mà nghĩ ngợi gì nữa mới về nhà.

Tóm lại, tôi không thể nào lại gần trường nữ trung Chương Hóa được, ở đó có một kết giới chuyên dùng để phòng ngự những thằng ngốc tự tác đa tình.

Bạn hỏi tôi, chỉ đổi cái tên thôi mà, có nghiêm trọng vậy không?

Nhưng tôi lại không thể lẫn tránh được cảm giác khó chịu trong lòng.